

РЕШЕНИЕ

№ 7370

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9114** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Ц. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003928/08.08.2023г. по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор П. Х. П. – Отдел „Пътна Полиция“ при СДВР, с която е прекратена регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца. Излага съображения за незаконосъобразност на оспорената ПАМ като постановена при липса на мотиви, при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Твърди, че неправилно е прекратена регистрацията на автомобила, тъй като в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Сочил, че заповедта е издадена при грешно изяснена фактическата обстановка, не обективира действителните факти и обстоятелства и в крайна сметка санкционира един родител, който с цел безопасност и грижа за детето си го е завел, за да му покаже как следва да се управлява автомобил, да му обясни и покаже на една съвсем изолирана среда - картинг писта своите умения и навици за шофиране. Излага се още, че както АУАН, така и ЗППАМ, са съставени в очерганията на пистата, която не е част от републиканската пътна мрежа. Автомобилът на Л. се е намирал във вътрешността на пистата и собственичката – Г. Ц. М. неколкократно е обрънала внимание на полицейските инспектори, че колата не е на улицата, а на пистата. На следващо място

се твърди, че с наложената ПАМ е нарушен принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и чрез процесуален представител адв. К. поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР - П. Х. П., не се представлява в съдебно заседание, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

При извършена проверка от служители в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на 30.07.2023г., около 14:15 часа в [населено място], на [улица]с посока на движение [улица]към картинг-писта Б., е установено, че Т. А. Л. с ЕГН [ЕГН], управлява без да притежава СУМПС- неправооспособен водач, лек автомобил К. С. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Г. Ц. М.. На водача на ППС Т. А. Л. е съставен Акт за установяване на административно нарушение бл. № 0626530/30.07.2023г. за това, че е извършила нарушение на чл. 150 от ЗДвП, който ѝ е бил надлежно връчен, като при връчването му е подписан с възражението, че не е шофирала по пътна мрежа в населено място. В АУАН е посочено, че са иззети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели на автомобила.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003928/08.08.2023г., издадена от полицейски инспектор П. Х. П. – Отдел „Пътна Полиция“ при СДВР, по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата, на Г. Ц. М., като собственик на автомобила, с който е извършено нарушението, е наложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003928/08.08.2023., в т.ч АУАН сер. АД № 0626530/30.07.2023г. срещу Т. А. Л., заповеди относно компетентност - Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП; Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 от ЗДвП, както и представената извадка от публичния регистър /кадастрална карта/ на АГКК-К. относно имот идентификатор 07140.8104.68.

В съдебно заседание е разпитан свидетелят А. Л., който заявява, че на 30.07.2023г. заедно с Г. М. са завели дъщеря им Т. Л. на картинг пистата Б.. Жена му Г. М. е слязла от автомобила, а той е сменил мястото си с това на дъщеря си за да и покаже как се включват скоростите на автомобила, понеже на същата и предстояло да запише шофьорски курсове. В момента, в който проверката била извършена от полицейския служител колата била спряна в рамките на картинг пистата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност- полицейски инспектор в ОПП СДВР, който е от тези, изрично оправомощени да прилагат принудителни административни мерки по Закона за движението по пътищата със № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР. Ето защо съдът приема, че оспорваната заповед е издадена от компетентен орган и не е налице твърдяната от процесуалния представител на жалбоподателя нищожност. Заповедта съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Същата обаче е издадена при допуснато нарушение на материалния закон и при несъобразяване с целта на закона.

Според разпоредбата на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат ПАМ. Съгласно нормата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ се прилагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Принудителната административна мярка “прекратяване на регистрацията на МПС на собственик” за срок от 6 месеца до една година по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП се прилага в няколко хипотези, сред които е и хипотезата на управлявано МПС от правоспособно лице, непритежаващо свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство – за срок от 6 месеца до една година. Мярката, наложена в тази хипотеза на чл. 171, т. 2а от ЗДвП е превантивна и преустановителна – да не се допусне създаването на опасност за движението по пътищата при управление на процесното МПС. Разпоредбата не изисква ангажирането на административнонаказателната отговорност на собственика на автомобила- да е допуснал същото да бъде управлявано от лице, по отношение на което не е установено, че е правоспособно и притежава валидно СУМПС. ПАМ се налага когато са налице обстоятелствата по чл.171 т.2а б.“а“, сред които е и настоящото констатирано по управлението на автомобила от правоспособен водач. Достатъчно е за прилагане на ПАМ да бъде установено, че автомобилът на собственика е управляван от лице, за което е налице някое от посочените обстоятелства, а в случая това безспорно е установено.

Настоящият състав намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че не е доказано вмененото му деяние на основание, че лекият автомобил не е бил в движение. Изводът, че в процесния случай автомобилът е бил управляван от правоспособен водач се извежда от материалите, които са надлежно приобщени в производството пред настоящата инстанция, които потвърждават, че лицето Т. Л. е управлявала лекия автомобил на въпросната дата. Посоченото се потвърждава и от съставения на Л. АУАН за нарушение на чл. 150 от ЗДвП. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 62 ал. 1 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014г. за реда и

организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, проверка на водач и ППС се извършва задължително при неработещ двигател най-малко от двама полицейски служители - проверяващ и охраняващ (подсигуряващ) т.е проверката не се извършва по време на движение, а автомобилът се спира и е в състояние на покои.

Съдът намира за основателно твърдението, че от доказателствата по делото не се установява по несъмнен начин, че твърдяното място на извършване на нарушението е „път, отворен за обществено ползване“.

Съгласно чл. 2, ал.1 от ЗДвП отворени за обществено ползване са пътищата, условията за използване на които са еднакви за всички участници в движението. Същата разпоредба държи сметка, че е възможно някои от пътищата да не бъдат отворени за обществено ползване, поради което вменява задължение на лицата, които ги стопанисват, да ги обозначат по съответния начин. Това разграничение е от особена важност, тъй като съгласно чл. 2, ал. 3 от ЗДвП компетентността на органите на МВР не обхваща пътищата, които не са отворени за обществено ползване.

Съгласно § 6, т. 1 ЗДвП „път“ е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Към пътищата законодателят изрично е приравнил и улиците. Съгласно § 1 от Закона за Пътищата „път“ е ивицата от земната повърхност, която е специално пригодена за движение на превозни средства и пешеходци и отговаря на определени технически изисквания. Член 1, ал.2 ЗП изрично изключва от обхвата си улиците в населените места и селищните образувания, с изключение на онези от тях, които едновременно са участъци от републикански или общински пътища.

Съгласно § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на Наредба № 1 за организиране движението по пътищата от 17.01.2001 г., „стопанин на пътя“ е собственикът или администрацията, която управлява пътя, а "път" е всеки отворен за обществено ползване път и улиците в населените места. По аргумент от чл. 19, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗП, управител на пътя е кметът на съответната община, а за частния път- неговия собственик. Според чл.19, ал.2, т.3 от ЗП управлението на пътищата включва организиране, възлагане, финансиране и контрол на дейностите, свързани непосредствено с проектирането, изграждането, управлението, ремонта и поддържането на пътищата. Поддържането на пътищата е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, съгласно § 1, т. 14 от същия закон. Според чл. 3, ал. 2 от ЗДвП, лицата, които стопанисват пътищата, организират и движението по тях. Съгласно чл. 9 вр. чл. 8 от ЗП пътищата са отворени за обществено ползване при спазване на реда и правилата, установени със ЗП и ЗДвП, като частните пътища могат да бъдат отворени за обществено ползване, когато това се налага от обществени интереси, по инициатива на съответния общински съвет и със съгласието на собственика при договаряне на взаимоотношенията. Следователно по Закона за движението по пътищата път значи и път по Закона за пътищата, и улица по Закона за устройство на територията, които имат различен правен режим на собственост.

Фактите по делото относно обстоятелството дали въпросната картинг писта е път, отворен за обществено ползване, са противоречиви. От една страна е отразеното в АУАН № 0626530/30.07.2023г., в който е даден положителен отговор на горепосоченото съставомерно значение. От друга страна, по делото е представена извадка от публичния регистър на АГКК-К., в която се потвърждава, че имот с

идентификатор 07140.8104.68 е общинска собственост, вид територия „Земеделска“. Същевременно, същата извадка показва очертана писта, която съответства визуално на характеристиките на „път“ по смисъла на пар. 6, т. 1 от ЗДвП и няма доказателства общинската администрация, собственик на имота, да е обозначила по подходящ начин, че пистата не е отворена за обществено ползване, съгласно изискванията на чл. 2, ал. 1 от ЗДвП.

Съдът обаче не може да пренебрегне представените писмени доказателства - извадка от публичния регистър на АГКК-К., неоспорени от ответника по делото, които установяват статут на имота, явяващ се местоизвършване на нарушението, несъответстващи на „път, отворен за обществено ползване е път“. И след като не е безспорно установено, че въпросната картинг писта е път, отворен за обществено ползване, липсва основание за търсене на административнонаказателна отговорност по чл. 150 от ЗДвП, което означава, че оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноси за жалбоподателя, които ответникът следва да бъде осъден да заплати в размер на 340 лв.: 10 лева за държавна такса и 330 лева заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003928/08.08.2023г. по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор П. Х. П. – Отдел „Пътна Полиция“ при СДВР, с която е прекратена регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на от Г. Ц. М., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 340 /триста и четиридесет/ лева, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: